

Fölszentelő beszéd

(részlet)

V. VI. Ujévről, engesztelő napról prédikál egyező jelképekkel közbülső két ablakunk.

Évek halnak, évek születnek. Kegyelmének zörgetjük ajtaját, akinek kegyelme nem borul homályba s jóvoltának nincsen éjszakája.

A kürt szava tudatra, ébredésre, eleven buzgóságra kelt: megállapodni kész s magunkba szállani.

Ami vallásos érzület lappang a szív mélyén, azt napvilágra, délszínre hozzák a legszentebb napok. Valamikép a jövő év tavaszának rügyeit s bennök virágját, termését, gyümölcsét az ősznek nedvkeringése szüli: azonkép szüli az egész esztendő lelki hajtását, virágát, gyümölcsét az ősz ünnepének szívújító szent érzése, megadása, vezeklése, bűnbánása.

Szárny a hit, de szárnyaszegetten jár a föld porán mint rabmadár a lélek. És eljön az ősz s mint ősszel a fecske napsugárosabb táj, dérnemismerő, télkímélte égalj felé száll, úgy vándorol lelkünk évente az ősz nagy ünnepén sugárosabb, hőbb tájakra: hitefeledt sekélyről Színai bércormára, rideg tudásból lánglelkű hitbe. E hitnek magasbavágyó tekintete az ég azúr falán révedez, feltárja a végtelenség bűvarázsát s menekül a tudás elégtelenségéből, vígasztalan, eszményölő csonkaságából. Megtalálja Istenét a lélek s a bűnbánatnak hév imáiban a gránát lángzó karmazsin-sziromja szeplőtelen, hótiszta lilíommá varázsolódik.

LÖW Immanuel: *Száz beszéd 1900–1922*. Schwarz Jenő kiadása, Szeged 1923. 145–146.